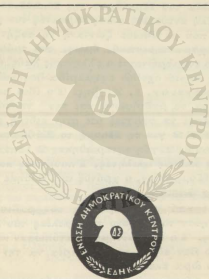

ΙΩΑΝΝΗ Γ. ΖΙΓΔΗ

Προέδρου της Ε.ΔΗ.Κ.

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΚΟΣΚΩΤΑ

Αγόρευση στη Βουλή κατά τη συζήτηση της
επερώτησης της Ν.Δ. για το σκάνδαλο Κο-
σκωτά στις 1 Νοεμβρίου 1988

Γραφείο Τύπου Ε.ΔΗ.Κ. - Αθήνα 1988

Η συζήτηση της επερώτησης της Ν.Δ. για το σκάνδαλο Κοσκωτά υπήρξε πολύ χαμηλού επιπέδου. Διήρκεσε πολλές ώρες και δεν οδήγησε σε κανένα συμπέρασμα. Ξπήρξε υπονομευτική πράγματι για το κοινοβουλευτικό πολίτευμα.

Ο λόγος δόθηκε στον κ. Ι. Ζίγδη λίγο μετά τα μεσάνυχτα της 1.11.88, γιατί παρά τον Κανονισμό, οι παρεμβάσεις των άλλων πολιτικών αρχηγών —ιδίως του κ. Μητσοτάκη— και της Κυβέρνησης, δεν είχαν τελειωμό.

Η ομιλία του Προέδρου της Ε.ΔΗ.Κ. έκανε μεγάλη εντύπωση στους ακροατές του ραδιοφώνου, που μετέδωσε ζωντανή τη συζήτηση.

Είναι χαρακτηριστικό, όμως, του τρόπου με τον οποίο ενημερώνεται ο ελληνικός λαός, ότι την επομένη καμιά σχεδόν εφημερίδα δεν ανέφερε, ότι μίλησε και ο κ. Ι. Ζίγδης! Το ίδιο περίπου συνέβη με το ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Και πρέπει να τονιστεί ότι στην ειδική εκπομπή της ΕΤ 2 για τη Βουλή το Σάββατο, στην ομιλία του κ. Ζίγδη αφιερώθηκαν 2 λεπτά, ενώ για τους άλλους ομιλητές, Ξπουργούς και Αρχηγούς Κοιμμάτων, ο χρόνος που δόθηκε υπήρξε πολλαπλάσιος.

Πολλοί από τους ακροατές του ραδιοφώνου μας ζήτησαν το κείμενο της ομιλίας του Προέδρου μας. Το ίδιο αίτημα διατύπωσαν και άλλοι, που δεν είχαν την ευκαιρία να την ακούσουν την ώρα εκείνη.

Για το λόγο αυτό και για ενημέρωση του κυρίαρχου λαού παραθέτουμε στη συνέχεια αυτούσιο το κείμενο.

ΑΘΗΝΑ, 10 Νοεμβρίου 1988

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ ΕΔΗΚ

Η ΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΟΥ κ. ΖΙΓΔΗ

«Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, επιτρέψατέ μου να χρησιμοποιήσω ένα διαφορετικό τόνο στην παρέμβασή μου.

Η σημερινή συνεδρίαση είναι μια από τις θλιβρότερες του Ελληνικού Κοινοβουλίου, τόσο από απόψεως τρόπου με τον οποίο διεξήχθη η συζήτηση, όσο και από απόψεως αντικειμένου.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σήμερα συμβαίνει να είναι η 20ή επέτειος του θανάτου του Γεωργίου Παπανδρέου και νόμιμα ότι θα αφιερώναμε τη συνεδρίασή μας σ' ένα μνημόσυνο του μεγάλου εκείνου άνδρα.

Αντίθετα, προχωρήσαμε στην επερώτηση, η οποία βέβαια αφορά ένα μεγάλο σκάνδαλο, αλλά αποδεικνύει μία μεγάλη αρρώστια της εποχής μας.

Προτίμησε δηλαδή η Βουλή, έτσι τα έφερε η τύχη, αντί της αρετής του παρελθόντος, να ασχοληθεί με την κακία της σημερινής πολιτικής κατάστασης.

Αυτό, όμως τι σημαίνει; Ο τρόπος με τον οποίο συζητήσαμε σήμερα και το αντικείμενο της συζήτησης, τι σημαίνουν; Σημαίνουν ότι ο ελληνικός λαός θα πεισθεί απολύτως, ότι η Βουλή, η Κυβέρνηση, η Δικαιοσύνη και ο Τύπος, είναι όλοι διεφθαρμένοι!...».

Α. ΚΡΙΚΕΛΗΣ: «Τι είναι αυτά που λέτε;».

Ι. ΖΙΓΔΗΣ: «Αγαπητοί μου, ας αφήσουμε τις κομματικές αντιδικίες και ας μιλήσουμε αντικειμενικά. Τι θα καταλάβει ο ελληνικός λαός; Θα καταλάβει ότι όλοι εδώ μέσα είμαστε διεφθαρμένοι».

Ε. ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Ε! Οχι, κύριε Ζίγδη».

Ι. ΖΙΓΔΗΣ: «Αυτό θγαίνει από τη συζήτηση».

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παν. Σαλαμαλίκης): Παρακαλώ πάρα πολύ, μη διακόπτετε».

Ι. ΖΙΓΔΗΣ: «Παρακαλώ μη διακόπτετε».

ΑΓΑΜ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ: «Εάν ο κ. Ζίγδης αυτό, που λέει, το δέχεται για τον εαυτό του, να το κρατήσει».

Ι. ΖΙΓΔΗΣ: «Αυτή θα είναι η εντύπωση».

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ: Κύριοι συνάδελφοι, είναι ελεύθερος ο ομιλητής να διατυπώσει τις απόψεις του, καθ' όν τρόπο νομίζει εκείνος».

Ι. ΖΙΓΔΗΣ: «Εάν μάλιστα δεν με αφήσετε να μιλήσω, θα είναι πολύ εντονότερη αυτή η εντύπωση».

Α. ΚΡΙΚΕΛΗΣ: «Κύριε Πρόεδρε, είναι απαράδεκτα αυτά που λέει».

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ: «Λογακρισία θα κάνομε στον ομιλητή; Σας παρακαλώ...»

Η. ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗΣ: «Δεν ακούτε τι λέει;».

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ: «Σας επαναλαμβάνω, ότι δε γίνεται λογακρισία στον ομιλητή».

Α. ΚΡΙΚΕΛΗΣ: «Εσείς το δέχεσθε αυτό;».

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ: «Είναι άλλο θέμα αυτό και άλλο η ελευθερία του λόγου, που έχει ο ομιλητής να εκφράζει τις απόψεις του, όπως νομίζει εκείνος. Μπορεί να μην το αποδεχόμεθα, αλλά αυτό είναι δικαίωμα του ομιλητή να το εκφράσει».

Ι. ΖΙΓΔΗΣ: «Αυτά που ελέχθησαν εδώ, θα διαδρασθούν στον ελληνικό λαό διά του Τύπου. Και γνωρίζετε ο Τύπος πόσο ενισχύει τις εντυπώσεις αυτού του είδους των συζητήσεων. Θα δημιουργηθεί πάλι η εντύπωση, ότι πράγματι η πολιτική ζωή βρίσκεται στο «ναβίρ» από ηθικής άποψης. Για τούτο πρέπει να μιλήσουμε εδώ αντικειμενικά, αν θέλουμε να αναλύσουμε την ουσία του προβλήματος».

Γιατί υπάρχει αυτή η αντιδικία; Υπάρχει απλούστατα λόγω του συστήματος των δύο Κοιμημάτων, του δικαγιαματισμού.

Επειδή ο ελληνικός λαός είναι χωρισμένος, λόγω του εκλογικού συστήματος, σε δύο στρατόπεδα, τα οποία είναι έτοιμα να ριφθούν το ένα εναντίον του άλλου —το μεν για να κρατήσει την εξουσία, το δε για να καταλάβει την εξουσία! Γι' αυτό έχουμε συζητήσεις αυτού του είδους. Και γι' αυτό ο Τύπος έχει φθάσει σ' αυτό το κατάντημα, που έχει φθάσει τα τελευταία χρόνια.

Διάφοροι φίλοι μου λένε: «Κύριε Ζίγδη, έπαυσα να διαβάζω

εφημερίδες». Ρωτάω: «Γιατί»; Μου λένε: «Γιατί δε μπορώ να πιστέψω πλέον τίποτα».

Όλοι οι Έλληνες δεν είναι διαφθαρμένοι. Όλη η πολιτική ζωή δεν είναι σκανδαλώδης. Δεν μπορούμε να ισχυριζόμαστε για να κατακρίνουμε τον αντίπαλο, ότι η Κυβέρνηση αποτελείται από αμαρτωλούς ανθρώπους και η Αξιωματική Αντιπολίτευση από αμαρτωλότερους. Αυτά τα πράγματα είναι απαράδεκτα.

Λοιπόν, αγαπητοί μου φίλοι, το πρώτο συμπέρασμα, που βγαίνει απ' αυτή τη συζήτηση, είναι το εξής: Να αλλάξουμε τον καταστροφικό για την δημοκρατία και το λαό μας νόμο της ενισχυμένης αναλογικής και να πάμε στην απλή αναλογική, όταν οι Κυβερνήσεις θα είναι Κυβερνήσεις συμμαχικές και θα εκπροσωπούν πλειοψηφίες του λαού και όχι μειοψηφίες. Αυτό είναι το πρώτο, το βασικό συμπέρασμα.

Το δεύτερο συμπέρασμα είναι τούτο: Όπως είμαστε σήμερα, δεν έχουμε τους απαιτούμενους μηχανισμούς ελέγχου. Τόσο της δημόσιας ζωής, όσο και της ιδιωτικής.

Δείτε αντίθετα, τι γίνεται αλλού. Στη Σουηδία, που είναι πρόγραμμα: δημοκρατικό κράτος, υπάρχει ο θεσμός του «Όμπουσιαν», του Επιτρόπου του Κοινοβουλίου, του οποίου σκοπός είναι να προλαμβάνει τα εγκλήματα στον πολιτικό βίο, να περιφρουρεί το δημόσιο συμφέρον, πριν συνταλασθεί το έγκλημα.

Επίσης, υπάρχει ο θεσμός του «Όμπουσιαν» για τον Τύπο, που εμποδίζει, τους δημοσιογράφους να γράφουν ό,τι θέλουν και να διαφθείρουν διά της συκοφαντίας τα πάντα. Δεν έχουμε αυτό το σύστημα.

Κάποτε, πριν από ενάμιση χρόνο, από το βήμα αυτό σύστησα στην Κυβέρνηση: Έχετε υποχρέωση να κάνετε τρία πράγματα, αν θέλετε να έχουμε υποφερτό δημόσιο βίο.

Το πρώτο είναι να θεσπίσετε το θεσμό του «Όμπουσιαν». Το δεύτερο να δώσετε στο Ελεγκτικό Συνέδριο τις αρμοδιότητες, τις οποίες είχε στο παρελθόν και τις οποίες κατάργησε η Νέα Δημοκρατία.

Και το τρίτο είναι, να καταλύσετε αυτόν τον επαίσχυντο νόμο περί πτωχεύσεως, ο οποίος επιτρέπει σε τεράστιες επιχειρήσεις να πτωχεύσουν και οι ιδιοκτήτες τους να γίνονται πάμπλουτοι σε εκατομμύρια δολάρια και να αγοράζουν πολυτελέστατα διαμερίσματα στη Νέα Υόρκη, στο Σαν Ντιέγκο, ή στο Παρίσι.

Δεν υπάρχει, λοιπόν, το σύστημα ελέγχου, το οποίο πρέπει να υπάρχει στο δημόσιο βίο προληπτικά και όχι κατασταλτικά, όπως γίνεται σήμερα.

Το δεύτερο θέμα είναι: Ο θεσμός του «Όμπουσιαν» πρέπει:

να μπει και στην ιδιωτική επιχείρηση. Εάν θέλουμε να έχουμε πραγματικά ελεύθερη οικονομία, πρέπει να βάλουμε αυτό το θεσμό, για να μπορέσουμε να ελέγχουμε τους Κοσκιωτάδες, πριν οι Κοσκιωτάδες γίνουν καταστροφή για τον τόπο. Εάν περιμένουμε να εκδηλωθεί το σκάνδαλο και ύστερα να επέμβουμε, χάσαμε το παιχνίδι.

Αλλά υπάρχει και ένας άλλος τρίτος τομέας, στον οποίο πρέπει να ενεργήσει μια δημοκρατική πράγματι Κυβέρνηση, που στηρίζεται στην πλειοψηφία του ελληνικού Λαού. Πρέπει να αποκτήσουμε «Δεοντολογία» για τον Τύπο. Και πρέπει να συστήσουμε ένα «Συμβούλιο τιμής». Σε όλες τις δημοκρατίες της Ευρώπης δεν θεωρείται μειονέκτημα να υπάρχει νομοθετημένη δεοντολογία για τον Τύπο και νομοθετημένο «Συμβούλιο Τιμής» για τους δημοσιογράφους. Γι' αυτό βλέπετε ότι ο Τύπος, δεν είναι η αιτία της σκανδαλολογίας και της σκανδαλοθηρίας. Δεν είναι ο εξ επαγγέλματος εμπρηστής των ψυχών των πολιτών. Δεν είναι αυτός, ο οποίος τους οδηγεί αιωνίως στην διάσταση. Αλλά ο Τύπος εκτελεί ένα άλλο καθήκον, μια άλλη αποστολή, την οποία όλοι ευλαδούμαστε.

Κύριε Πρόεδρε, κύριε Υπουργέ —βλέπω εστέ ο μόνος που απομείνατε από την Κυβέρνηση— δεν άντεξαν οι άλλοι στη δοκιμασία της σημερινής συνεδρίασης— πρέπει κάποτε να γίνουμε φρόνιμοι Έλληνες. Διότι οι εξελίξεις παγκόσμια και ιδίως στην Ευρώπη, θα είναι καταλυτικές γι' αυτή τη μορφή των δημοκρατικών θεσμών, των κοινωνικών και των πολιτικών δυνάμεων, που έχουμε.

Όταν μιλάμε για ανταπόκριση στην πρόκληση του 1992 και του 2000, τι εννοούμε; Πρώτα - πρώτα ότι πρέπει να αλλάξουμε τη νοοτροπία μας. Δεν είναι δυνατόν με αυτή την επιτάθεια, με αυτό το μίσος του ενός προς τον άλλο —και μάλιστα χωρίς λόγο— να πάμε μπροστά. Δεν είναι δυνατόν με τη νοοτροπία του Λεβαντίνου να προχωρήσουμε, έχοντας μπροστά μας αυτές τις προκλήσεις. Για τούτο είναι ανάγκη να αλλάξουμε νοοτροπία. Και για να αλλάξουμε νοοτροπία θα χρειασθεί πρώτα - πρώτα να αλλάξουμε τον εκλογικό νόμο.

Δεύτερον, να πάρουμε τα μέτρα ελέγχου της λειτουργίας του δημόσιου και ιδιωτικού βίου, τα οποία σας ανέφερα.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική έδρα καταλαμβάνει ο Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. Παναγιώτης Ν. Κοητικός).

Προτάθηκε πριν λίγο να συστήσουμε Εξεταστική των Πραγμάτων Επιτροπή. Για να διαπιστώσουμε τι; Εάν ο κ. Μητσοτάκης βαρύνεται με αυτά που του καταλόγισε ο κ. Κουτσόγιωρ-

γας, ή αν ο κ. Κουτσόγιωργας βαρύνεται με αυτά που του καταλόγισε ο κ. Μητσουτάκης; Είναι νομίζω ανευλόχεια προς τον Ελληνικό Λαό μια τέτοια πρόταση.

Άλλωστε έχουμε δοκιμάσει ήδη δύο Εξεταστικές των Πραγμάτων Επιτροπές και γελοιοποιήθηκε το Κοινοβούλιο. Τι έγινε από την Εξεταστική Επιτροπή για τις Τηλεπικοινωνίες; Βγήκε τίποτα; Έχουμε το πόρισμα από την Εξεταστική Επιτροπή του Κυπριακού. Είδατε πόσο μας εχώρισε!...

Εάν και γι' αυτή την υπόθεση φτιάξουμε μια Εξεταστική Επιτροπή, να ξέρετε ότι θα εξασφαλίσουμε μια εξαμηνιαία τουλάχιστον — αν δεν είναι δωδεκάμηνη — τροφοδοσία του Τύπου με σκανδαλογόγια. Για να μην υπάρξει κανένας που να πιστεύει, ότι υπάρχει ένας τίμιος άνθρωπος στην Ελλάδα. Είναι λάθος αυτό που είπατε.

Εάν θέλετε, να ελέγχετε την υπόθεση — και συμφωνεί σ' αυτό — θα κάνω μια άλλη πρόταση, την οποία είχα κάνει και το 1962. Και παρά τις τότε διαφορές απόψεων, ψηφίστηκε από τη Βουλή και εφαρμόστηκε. Θυμάστε ότι το 1962 — όσοι μπορείτε να θυμάστε — είχαμε σωρεία καταγγελιών, αναγίων των τότε βουλευτών της ΔΕΗ και χρειάστηκε να έρθουμε εδώ στη Βουλή επανειλημμένα, να τις συζητήσουμε με ερωτήσεις και απαντήσεις. Δεν καταλήγαμε, λοιπόν, σε κανένα αποτέλεσμα. Κάποιος από το κόμμα το δικό μου τότε είπαν να γίνει Εξεταστική των Πραγμάτων Επιτροπή. Υπουργός του Συντακτικού ήταν ο κ. Παπαληγούρας. Σηκώθηκα και είπα, ότι αν το κάνουμε αυτό, απλώς «θα βγάλουμε τα μάτια μας». Τίποτα δε θα βγει από την υπόθεση. Απλώς, θα ανταλλάξουμε ύβρεις, συκοφαντίες, προσβολές, ο ένας κατά του άλλου.

Εκείνο, που μπορούμε να κάνουμε, είναι να αναθέσουμε σε 3 ανωτάτους δικαστικούς να αναλάβουν τη διερεύνηση του θέματος, να ενεργήσουν σαν δικαστικοί και να φέρουν ένα πόρισμα, το οποίο να θέσουν υπ' όψη μας.

Πράγματι, ο κ. Παπαληγούρας δέχθηκε την πρότασή μου και έγινε νόμος του κράτους. Νομοθετήθηκε η Επιτροπή και αποτελέστηκε από έναν Αρεοπαγίτη, ένα Σύμβουλο της Επικρατείας και έναν του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Αυτοί σε 6 μήνες έκαναν την περίφημη έκθεσή τους, την οποία αργότερα κατέθεσαν στην Κυβέρνηση του Γεωργίου Παπανδρέου, της οποίας ήμουν και εγώ Υπουργός. Μάλιστα συνέπεσε εγώ να είμαι Υπουργός Βιομηχανίας και σε μένα να καταταθεί. Εκείνη η έκθεση, όμως, ήταν πραγματική έκθεση. Δεν περιείχε αντιφάσεις, ούτε αμφισβητήσεις. Ήταν ένα έργο ανωτάτων δικαστικών, οι οποίοι,

συνεπείς προς την αποστολή τους, έκαναν μία αντικειμενική έκθεση περί των γεγονότων, η οποία έθεσε τέρμα στις αντιδικίες. Βέβαια, είχε σοβαρές πολιτικές συνέπειες, αλλά αυτό είναι άλλο θέμα.

Αν θέλετε απ' αυτό το αίσχος των «Κοσκινιάδων» να γλυτώσουμε το ταχύτερο, σας προτείνω, αντί των Εξεταστικών Επιτροπών, που θα επιτείνουν τη διάσταση, τη σκανδαλολογία και το σάπισμα της κοινωνίας, να προβάλουμε σ' αυτή τη σύσταση του οργάνου, το οποίο θα μας δώσει μια αντικειμενική εικόνα της κατάστασης. Και έτσι θα μπορούσαμε να βρούμε το σωστό δρόμο για την ηθική εξυγίανση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι σας ευχαριστώ».

